

Alpha Star Base informerer...

November 1993

- Interdimensjonal kommunikasjon -

Løssalg kr 15,-

«Hun er med i New Age,» sa en bekjent om meg da han presenterte meg for en av sine bekjente. En stund senere møtte jeg ham igjen, og som vanlig kom samtalen fort inn på livsspørsmål. «Meningen med livet,» sier han og får det til å høres ut som hyllemetre med filosofiske oppslagsverk. Jeg fortalte at jeg var på vei til bokbutikken for å anskaffe meg en diktsamling med dikt fra evangeliet. «Er du kristen?» Han så litt forvirret ut. Jeg kan forstå hans undring. Jeg synes ikke alltid det er like lett å fortelle hva jeg tror på. For meg er tro et fundament å stå på, en helhetlig måte å tenke og leve på. Når vi så godt vi kan forsøker å se det guddommelige – Kristus – i andre, kan vi ikke gjøre bedre. Jeg behøver ingen trossamfunn for å praktisere min tro. Jeg tror det kan sies i ett ord: Kjærlighet.

«Du er intuitiv,» sier min filosofvenn og forteller om musene som bistod de gamle dikterne. Jeg liker tanken og tilføyer at jeg tror vi har bistand fra både det ene og det andre. Jeg vil aldri slutte å undre meg når jeg når uante dyp i meg selv, og ser at jeg er i stand til å skape mitt eget liv – innenfra – når jeg bare spiller på lag med de universelle lovene. Når jeg er sentrert og ett med helheten, står jeg i mitt eget scenelys og det er en mening med livet mitt. Når ting ikke glir som de skal, er det lett å miste motet og trekke inn i skyggen i stedet for å ta et endelig oppgjør med den siden som holder oss nede, den siden som er opplært til å tro at det er dens jobb. Det skal ikke så veldig mye til før vi trekkes mot lysstrålen igjen, ikke fordi vi trenger ovasjoner, men fordi vi trenger et godt arbeidslys.

Hovedtema: Tid og rom

- *Ny artikkel av Folke Strømholm:*
På terskelen til en ny tidsalder s. 2
Om tre styrende, sykliske energimønstre
- Philadelphia-eksperimentet s. 9
- «Levende hjerte» – et senter for liv s. 10
- Velsignelse, renselse og beskyttelse s. 12
Seminar med William Bloom
- α Ω: Reinkarnasjon: Som foroven, så forneden s. 16
- Jørgen, eller Gomi s. 20
En 15-årings skolestil

«På bunnen er alle religiøse,» fortsetter min filosofvenn. Bak alle religioner ligger det en inderlig lengsel etter å forenes med dette «noe» vi ikke alltid tør å kalle ved navn, men hvis navn vi har brukt og misbrukt i religioners og eget maktbegjærs navn. Men vi fant ikke det vi søkte etter. Ikke før vi begynte å se innover i oss selv og oppdaget at alt vi lette etter, var der hele tiden. Så rettet vi ryggen og så på menneskene rundt oss, og vi så det samme i dem. Skaperen og Skapelsen hadde møttes. Som et barn beskrev det: «Gud står bak allting. Han har skapt hele Jorden og en god del av Solen.»

På terskelen til en ny tidsalder

En beskrivelse av tre styrende, sykliske energimønstre

1. Det sykliske system

Vi vet alle hva en *bumerang* er: Det spesialkonstruerte kastevåpenet som kan vende tilbake til utgangspunktet hvis det ikke treffer målet. Vi vet også hva en *kinesisk eske* er: Et sett av esker med samme form, men i forskjellige størrelser slik at den ene passer nøyaktig i den annen. Disse to, bumerangen og den kinesiske esken, beskriver to vesentlige prinsipper ved skapende prosesser i tid og rom.

Enhver energiimpuls utsendt fra sin skaper, det være seg et kosmisk vesen eller et menneske, vil i tidens og rommets fylde vende tilbake til sin skaper. En slik utsendelse og tilbakevenden til utgangspunktet kalles en syklisk bevegelse eller en syklus. All manifestasjon i tid og rom slik vi kjenner det, følger uten unntak en slik syklisk bevegelse. Dette bumerangprinsippet er en kosmisk lov. Enhver syklus kan dessuten inndeles i mindre sykluser, som igjen kan inndeles i enda mindre sykluser, osv. Dette er det kinesiske eskeprinsippet, også det en kosmisk lov. Alle sykluser, store som små, er identiske i prinsipp, men ikke i virkning og varighet.

Hvor mange inndelinger en syklus kan ha, varierer av årsaker vi ikke kan komme inn på her. Forholdet kompliseres ytterligere ved at de mindre delsykluser kan starte på vidt forskjellige steder i den syklus de er en del av, og alle delsyklusene er heller ikke av samme viktighet i et utviklingsforløp. Hvilket omfang den største og den minste syklus kan

ha i utviklingsforløpet, er ikke mulig å påvise, for på et eller annet nivå, makrokosmisk som mikrokosmisk, vil syklusrekken ligge hinsides vår registreringsevne. Det eneste vi kan gjøre er å fange opp den, eller de få, sykluser som vår dagsbevissthet formår å iakttå.

2. En indre krise

Når en bebodd klode, hvor enn den måtte befinne seg i universet, kommer til det punkt i sin utvikling hvor teknologien og den vitenskapelige evne er så utviklet som vår, oppstår et avgjørende vendepunkt. Den krise som vår klode idag befinner seg i, er langt mer dyptgående enn de fleste har noen anelse om. På overflaten viser den seg som energikrise, økologisk krise og som økonomisk og politisk ustabilitet. Dog fornemmer flere og flere mennesker at klodens problemer i virkeligheten er psykisk av natur, fordi vi har vanskelig for å erkjenne at vi ikke lenger kan få våre indre behov tilfredsstillet gjennom øket materielt forbruk. Virkningene vi ser på overflaten, er derfor bare en synliggjøring av vår indre krise.

Siden den industrielle revolusjon er vårt samfunn blitt bygget opp på grunnlag av en ekspansjonsfilosofi som setter likhetstegn mellom økonomisk, materiell vekst og funksjon. Å ekspandere er blitt det samme som velferd og trivsel, men i ekspansjonen ligger kimen til oppløsning. Det er som å blåse opp en ballong: Når toleransegrensen

er nådd, vil fortsatt vekst føre til at ballongen sprekker. Vekstprosessen går naturlig over i en oppløsningsprosess.

Er det så mulig å utdype nærmere hvor i denne kritiske prosessen vi befinner oss? Kan vi «måle» hvor langt vi er kommet? Det er faktisk mulig i en viss utstrekning å gjøre dette. Som nevnt i punkt 1 vil et utviklingsforløp alltid følge en syklisk bevegelse. Kunne vi få kartlagt og bestemt varigheten av minst *en* syklus direkte knyttet til den forvandlingsprosessen vår klode er inne i, ville vi ha en slags målestokk.

3. Vannmannens tidsalder

Erkjennelsen av at vi lever i en overgangsfase til noe grunnleggende annerledes, er for mange mennesker assosiert med det vi kaller *Vannmannens tidsalder*. Denne tidsalder er knyttet til *Vannmannens tegn* i dyrekretsen eller zodiaken. Når er så startpunktet for Vannmannens tidsalder? Derom er det mange meninger, som for eksempel: Året 1883 (Frater Albertus), 1899 (slutten på de første 5000 årene av den mørke tidsalder, Kali-yuga), 1945 (krigens slutt), 1962 (den tette gruppering av sol, måne og fem planeter i Vannmannens tegn, ved nymånetid den 5. februar), 2000 (årtusenskiftet), 2011 (Mayakalenderen), 2157 og 2374 (blant annet astrologer som Cyril Fagan). Den løsning på problemet som blir fremsatt i det følgende, er et resultat av studier av underliggende, sykliske mønstre, samt analyser av avgjørende hendelsesforløp i Vestens samfunnsutvikling de siste 250 årene.

Det viser seg nemlig å være mulig å kartlegge og bestemme varigheten av minst tre sykliske forløp som er direkte forbundet med den forandlingsprosess vår klode gjennomgår.

Disse tre syklusene er:

a) Den zodiakale syklus

Vi gikk inn i Fiskenes tegn i året 33 f.Kr.
Vi går inn i Vannmannens tegn i året 2128 A.D.

Varighet av et tegn: 2160 jordår.

b) Vannmannens terskelsyklus

Fra og med 1781 A.D. til og med 2140 A.D.

Varighet: 360 jordår.

c) Den store høstsyklus

Fra og med 1986 A.D. til og med 2012 A.D.

Varighet: 27 jordår.

Som vi ser har disse tre sykluser vidt forskjellig varighet i jordår (som manifestasjon i tid og rom), og er karakteristiske eksempler på delsykluser i et mye større kinesisk eskeprinsipp. La oss studere dem nærmere.

4. Den zodiakale syklus

En korrekt forståelse av denne syklus er ikke helt enkelt. Det er mange villfarelser ute og går i denne forbindelse. Det dreier seg i virkeligheten om to zodiaker, en indre og en ytre. Den indre kalles den *tropiske zodiak* og er den som betinger årstidene på jorden. Det er denne zodiak astrologene vanligvis tar i bruk når de setter opp horoskoper. Den ytre kalles den *sideriske zodiak* (sidus = stjerne) og er den som er forbundet med noen av stjernene vi ser på himmelen.

Den tropiske zodiak har sitt startpunkt der hvor solen i sin bane krysser ekvator i mars måned. Dette punktet kalles *vårjevndøgns-punktet*. Nå har det seg slik at på grunn av visse astronomiske forhold, flytter vårjevndøgns-punktet seg kontinuerlig (1 grad på 72 år). Denne bevegelse kalles *jevndøgns-punktets*

presesjon. Bevegelsen innebærer at de stjerner som på et gitt tidspunkt faller sammen med vårjevndøgnsunktet (sett fra jorden), vil være erstattet av andre stjerner når et visst antall år er gått. For å komme helt rundt (360 grader) til utgangspunktet trenger vårjevndøgnsunktet 25920 år.

Den sideriske zodiak har, i motsetning til den tropiske, intet direkte synlig startpunkt. Det finnes for eksempel ingen markant stjerne som solbanen passerer i det området av himmelrommet hvor startpunktet nødvendigvis må befinne seg. Det er dette som er hovedgrunnen til alle de forskjellige årstall som er fremkommet for Vannmannens begynnelse. Hvor ligger det eksakte startpunktet? Et avvik på bare 1 grad gir en forskyvning på hele 72 år.

Forholdet mellom disse to zodiaker er følgende: Da den tropiske zodiak dreier seg langsomt retrograd i forhold til den sideriske zodiak som står stille, vil de etter en tid ikke lenger være samstemte. Etter 2160 år (25920 : 12) er avviket blitt 30 grader. Dette betyr at startpunktet (vårjevndøgnsunktet) i den tropiske zodiak etter 2160 år forflytter seg inn i et nytt tegn i den sideriske zodiak. Det er denne bevegelse som ligger til grunn for de forskjellige zodiakale tidsaldre, som for eksempel Fiskenes tidsalder og Vannmannens tidsalder. I året 33 f.Kr.¹ lå startpunktene for de to zodiaker på linje, de var sammenstilte. Som nevnt dreier den tropiske zodiak retrograd i forhold til den sideriske, derfor gikk vi inn i Fiskenes tegn det året. 2160 år senere, i 2128 A.D., vil vårjevndøgnsunktet (tropiske zodiak) flytte seg inn i Vannmannens tegn (sideriske zodiak).

Det er her på sin plass å påpeke at de tolv tegn i den sideriske zodiak ikke er identiske med de tolv stjernebilder eller -konstellasjoner med samme navn. Et stjernebilde er en bestemt gruppering av stjerner som vi kan

se på himmelen. De er alle av forskjellig størrelse, mens et tegn i zodiaken er nøyaktig 30 grader. Men posisjonene til de tolv stjernebilder sammenfaller omtrentlig med de tolv tegn i den sideriske zodiak. Noen få unntak forekommer, for eksempel opptar *stjernebildet* Fiskene en større plass av himmelrommet enn *zodiaktegnet* Fiskene. De grenser astronomien har satt mellom de forskjellige stjernebilder, er kunstige og har intet med zodiaktegnene å gjøre.

5. Vannmannens terskelsyklus

Det er verdt å merke seg forskjellen på de to uttrykkene «Vannmannens tegn» og «Vannmannens tidsalder». Vi vil bevege oss inn i Vannmannens tegn i 2128 A.D., men Vannmannens tidsalder starter ikke det året! Grunnen til dette er at årstallet 2128 er et resultat fremkommet på grunnlag av en matematisk beregning. En tidsalders begynnelse derimot kan bare *bedømmes ut fra virkningen de nye innstrømmende energiene har på den menneskelige bevissthet, eller ut fra den konkrete effekt energiene har på hendelsesforløpet i samfunnsutviklingen*. Således har ethvert zodiaktegn en kortere eller lengre inntoningsfase, fordi vi vil merke virkningen av det som kommer *før* vi rent teknisk er inne i det nye. (Vi registrerer lyset fra solen *før* soloppgangen.) Virkningen av et nytt tegn kan som regel merkes fra 300 til 500 år før selve tegnets begynnelse. Inntoningsfasen eller overgangsperioden til Vannmannen vil oppleves som å passere terskelen til et nytt rom, derav uttrykket «terskelsyklus».

Startpunktet for Vannmannens terskelsyklus er året 1781. Det er en avgjørende grunn til dette. Det året ble planeten Uranus oppdaget. Uranus er hovedplaneten for den nye tidsalder, dvs. at den energikvalitet planeten formidler, vil prege mye av mennes-

kets aktivitet i de kommende århundrer. Da en tidsalders begynnelse bare kan bedømmes ut fra den konkrete effekt energiene har på hendelsesforløpet i samfunnsutviklingen, og da terskelsyklusen er identisk med den «før-virkning» Vannmannens tegn har på bevisstheten, er det innlysende at terskelsyklusen starter der hvor den mest karakteristiske manifestasjon viste seg i tid og rom. Oppdagelsen av Uranus, på mange måter selve symbolet på den nye tid, er en slik manifestasjon.

Syklusens varighet er 360 år, dvs. at en grad er lik et år. Enhver astrolog kjenner den (okkulte) lov som kan uttrykkes slik: *En syklus er en syklus uansett varighet.*² Forskjellen på 13 år som vi finner mellom Vannmannetegnets begynnelse (2128 A.D.) og terskelsyklusens siste år (2140 A.D.) er neglisjerbar. Denne kortvarige overlappning kan anses som samtidighet.

Den dynamikk som er karakteristisk for Uranusenergien, finner vi i utpreget grad også i samfunnsutviklingen omkring tiden for planetens oppdagelse. Den industrielle revolusjon var under oppseiling i England (det var forøvrig en engelsk astronom som oppdaget Uranus), den amerikanske uavhengighetserklæringen fra det engelske koloniherrdømme ble vedtatt, den franske revolusjon rystet Frankrike. I de nærmeste tiårene etter planetens oppdagelse, kom en lang rekke oppfinnelser og nye oppdagelser som la grunnlaget for vår moderne, vitenskapelige og teknologiske sivilisasjon. Hele første halvdel av terskelsyklusen, 1781 til og med 1960, bar preg av en sterkt materialistisk utvikling. Nærmest alle nye landevinninger innen teknikk og vitenskap ble utviklet med det formål å øke produksjonen av varer og tjenester, og derved det materielle forbruk. Mange tjente gode penger på dette, noen ble styrtrike, men mange flere ble enda fattigere enn før.

Denne perioden, 1781–1960, kan vi kalle terskelsyklusens *materialistisk/teknologiske fase*.

Så kom 1960-årene og noe radikalt nytt begynte å gi seg til kjenne i samfunnsutviklingen. Først nærmest umerkelig, men etterhvert kraftig nok til at autoritetene begynte å ta til motmæle. På slutten av 60-tallet opplevde den vestlige verden det mest rystende ungdomsopprør noensinne. Det hele startet i USA i 1967: *Hippiebevegelsen* som tok kraftig avstand fra det materialistiske samfunn, og *Blomsterbarna* med sitt klare budskap om at bare broderlig kjærlighet og godhet ga livet en mening. Interessen for Østens filosofiske og religiøse systemer vokste kraftig, og det var på denne tiden at det astrologiske begrep *Aquarius* (Vannmannen) i stadig større grad ble brukt om den nye tid som mange mente var i ferd med å bryte innover Vesten. (I musikalen *Hair*, fremført første gang i 1968, ble en hel sang viet begrepet *Aquarius*.)

De nye tendenser som startet så dramatisk på 60-tallet, fikk stadig større ringvirkninger i løpet av 70-årene, for å ende i en «okkult eksplosjon» i 80-årene. Utgangspunktet for denne usedvanlige forandring i den menneskelige psyke var en fundamental strukturendring i klodens energifelt i løpet av 1961, ved terskelsyklusens vendepunkt.³ Tiden, som vibrasjon, begynte å akselerere.⁴ Som vi har sett gikk det noen år før akselerasjonsprosessen ga konkrete utslag i samfunnsutviklingen, skjønt den første manifestasjonen av virkelig betydning kom allerede i 1962/63 gjennom etableringen av Findhorn-samfunnet i Skottland.

Terskelsyklusens siste halvdel, perioden 1961–2140, kan vi kalle den *spirituelle/okkulte fase*. Det er i denne perioden at det materialistiske verdenssamfunn vil gå i oppløsning, og at et nytt, bygget på sanne åndelige verdier, vil få sin begynnelse. At

dette virkelig er i ferd med å skje, vil vi merke med stadig større tyngde etterhvert som årtusenskiftet nærmer seg.

6. Den store høstsyklus

Dette er den minste av de tre sykluser hva angår varighet, «bare» 27 år. Likevel er den blitt kalt stor, fordi den markerer den mest intense, kritiske og kaotiske fase i overgangsperioden. Det er i løpet av Den store høstsyklus at den voldsomste tidsakselerasjonen skjer. Da denne syklus er behandlet annetsteds,⁵ skal her bare nevnes noen få betydningsfulle momenter.

Det gjelder først og fremst startpunktet, året 1986. Hvorfor akkurat dette året? Den samme forklaring har gyldighet her som den som ble gitt i forbindelse med Vannmannens terskelsyklus. En syklus' begynnelse kan bedømmes ut fra den konkrete virkning dens energier har på hendelsesforløpet i samfunnsutviklingen, og 1986 hadde flere karakteristiske manifestasjoner som avslører dette årets ekstraordinære betydning. Og nok en gang fanger planeten Uranus vår oppmerksomhet!

Etter vel åtte års reise passerte romsonden *Voyager 2* planeten (24. januar). Fabelaktige bilder og grensesprengende informasjoner ble formidlet tilbake til jorden. Ser vi ikke her en gjentakelse av det som skjedde i 1781? Esoterisk sett ble Uranus oppdaget på nytt! Den uraniske, vitenskapelige tenkning som hadde sin spede begynnelse 200 år tidligere, brakte oss i fysisk forstand nærmere planeten enn noensinne. Og den dynamikk så karakteristisk for Uranusenergien kom også markant til uttrykk i samfunnsutviklingen det året.

Den amerikanske president (Reagan) holdt nyttårstale i sovjetisk fjernsyn, mens Sovjetsamveldets president (Gorbatsjov)

gjorde det samme i amerikansk fjernsyn! Dette var den uventede og overraskende begynnelse på den kalde krigens slutt. Fire dager etter *Voyager 2*'s passering av Uranus eksploderte romfergen *Challenger* (28. januar) og hele besetningen omkom. Tre måneder senere (26. april) eksploderte en reaktor i atomkraftverket i Tsjernobyl. Og enda mer eksplosive og revolusjonerende hendelsesforløp manifesterte seg etterhvert som Den store høstsyklus kom til utfoldelse, med dramatiske høydepunkt som Berlinmurens fall og Sovjetstatens sammenbrudd.

Varigheten av denne syklus er 27 år. Det er ikke mulig, innenfor rammen av denne artikkel, å gi en dypere forklaring på dette. Kort sagt, varigheten av Den store høstsyklus henger sammen med to ting. Da det er i løpet av denne syklus at det meget omtalte «kvantesprang» i bevisstheten vil finne sted, og da tallet 999 er et symbolsk uttrykk for den åndelige natur i mennesket, vil 27 (som en esoterisk variant av 999) jordår være den periode hvor en høyere energidimensjon finner sitt konkrete uttrykk i tid og rom. Varigheten har også sammenheng med tallet 7 og de «syvfoldige omdreininger»: Året $1961 + (360:7) = \text{året } 2012$.⁶ Se nærmere redegjørelse under punkt 8.

7. Når starter Vannmannens tidsalder?

Vi skulle nå være i stand til å gi et tilfredsstillende svar på dette spørsmålet. Med utgangspunkt i de tre sykluser vi har behandlet, er det tre årstall som umiddelbart skiller seg ut: 2128, 1986 og 1781.

Året for starten på Vannmannens tegn, 2128 A.D., kan vi straks utelukke, for en tidsalder begynner å folde seg ut når den menneskelige bevissthet evner å stille inn på de nye innkomne energier. Dette fører til manifestasjoner som er karakteristiske for de

nye energikvaliteter. Slike manifestasjoner har allerede skjedd. Vi må derfor søke bakover i tid innenfor *terskelsyklusens* område.

Hva så med 1781? Året er så absolutt en mulig kandidat, men ser vi nærmere på den samfunnsutvikling som skjedde i første halvdel av terskelsyklusen, 1781–1960, er det noe som ikke helt stemmer. Egenskaper vi forbinder med den nye tidsalder, som frihet, universalitet, spiritualitet, menneskehetens broderskap, høyere bevissthet, osv., har ikke vært særlig påfallende. Riktignok førte den franske revolusjon til at begreper som frihet, likhet og broderskap spredte seg som idealer verden over, men det materialistiske livssyn formet etterhvert den vestlige sivilisasjon i en så dominerende grad at perioden 1781–1960 neppe omfatter noe forbilledlig startpunkt for den nye tid.

Ganske annerledes forholder det seg med perioden som startet i 1961, vendepunktet i terskelsyklusen. En radikal endring i den menneskelige psyke begynte å komme til syne i løpet av 60-årene. Det hersker ingen tvil om at de egenskaper vi forbinder med Vannmannens tidsalder, i løpet av de siste 30 årene mer og mer har grepet inn i, og begynt å omforme, vårt samfunn. Særlig fart på prosessen er det blitt etter at Den store høstsyklus «entret scenen» i 1986. Året 1961 er derfor i mange henseender det mest aktuelle startpunkt for den nye tidsalder, fordi det som har skjedd i samfunnsutviklingen etter dette tidspunkt, er i større og større grad på bølgelengde med de kvaliteter Vannmannen står for.

På den annen side skal vi være klar over at et tidsskifte av en slik fundamental karakter som vi nå opplever, ikke kan starte natten over. Derfor vil et mer nyansert svar være følgende: Vannmannens tidsalder begynte å gjøre sin innflytelse gjeldende på slutten av 1700-tallet (ja, forberedelsene kan spores helt tilbake til Renessansen), men det

var først i 1960-årene at Vannmannens energikvaliteter etterhvert ble så sterke at tidsalderens sanne verdier begynte å sette merkbare spor i den menneskelige væremåte. I 1986 skjedde en ny intensivering av akselerasjonsprosessen, etterhvert til et tempo som mange mennesker har fått store problemer med å følge. Men vi har naturligvis ennå ikke nådd det vibrasjonsnivå som er en forutsetning for at den nye tidsalder skal kunne begynne å folde seg ut med større styrke. Dette vil med stor sannsynlighet skje innen utgangen av Den store høstsyklus.

8. Året 1986

Det er også mulig å gi en mer esoterisk forklaring på hvorfor 1986 kan fastsettes som startpunktet for Den store høstsyklus. Flere steder i Bibelen finner vi et numerisk uttrykk som alltid er knyttet til beskrivelsen av et kritisk hendelsesforløp. Tallet er $3\frac{1}{2}$, men uttrykt på diverse måter. *Som en tid og tider og en halv* ($1+2+\frac{1}{2}$) i Dan. 12,7. og Åp. 12,14., *som tusen to hundre og seksti dager* ($360 \times 3\frac{1}{2}$) i Åp. 11,3. og 12,6., *som tre dager og en halv* i Åp. 11,9.11., og *som to og førti måneder* ($12 \times 3\frac{1}{2}$) i Åp. 11,2. for å nevne noen sentrale steder.

Før vi går videre er det en ting som må forutsettes kjent, og det er *analogiens lov*. Denne lov er den viktigste nøkkel til den kosmiske fysikk. *Som foroven så forned* heter det i den eldgamle visdomslære. Enkelt sagt betyr det at det som skjer i de åndelige sfærer, avspeiles på det fysiske plan, i tid og rom. Det betyr også at et hendelsesforløp på makrokosmisk nivå nøyaktig gjentas (i prinsipp, ikke omfang) i mikrokosmos. Kjenner vi derfor de universelle prinsipper i et mindre syklisk hendelsesforløp, kan vi i kraft av *analogiens lov* slutte oss til hendelsesforløpet

i en makrokosmisk syklus. Men vi er nødt til å ta i bruk et verktøy av numerisk beskaftenhet. Et slikt verktøy er bestemte manipuleringer med tallet 7. Nøkkelen må dreies om syv ganger, som det også heter i den gamle visdomslære.

Tilbake til uttrykket $3\frac{1}{2}$. I Bibelen er det knyttet til vendinger som *dagens ende* eller *tidens ende*, dvs. en tidsalders avslutning. Forbindelsen mellom $3\frac{1}{2}$ og den overgangsperiode vi idag er inne i, er følgende: Enhver syklus kan deles opp i syv mindre (nøkkelen dreies), slik at halvveis i syklusen tilsvarer $3\frac{1}{2}$ mindre sykluser. $3\frac{1}{2}$ er derfor et uttrykk for et vendepunkt. Anvender vi dette på Vannmannens terskelsyklus (som altså er identisk med Fisketidsalderens avslutning), vil $3\frac{1}{2}$ tilsvare året 1961. Tolket som *varighet*, vil $3\frac{1}{2}$ også tilsvare perioden 1781–1960, like så vel som perioden 1961–2140. Da sistnevnte periode er siste del av terskelsyklusen, eller mer anskueliggjort, er avslutningen på Fisketidsalderens avslutning, er det innlysende at årene som virkelig forsvarer betegnelsen *tidens ende* ($3\frac{1}{2}$), er 1961–2140.

Nå er stunden kommet til å dreie nøkkelen om syv ganger. Ved å benytte *analogiens lov*, kan vi foreta følgende manøver uten å endre den prinsipielle betydning av $3\frac{1}{2}$:

1961–2140 = 180 år
 180 år = $3\frac{1}{2}$ (sykluser)
 180 år : 7 = 25,7... år (nøkkelen dreies om)
 25,7 år = $3\frac{1}{2}$ (fordi $180=3\frac{1}{2}$, analogiens lov)
 1961 + 25,7 = 1986,7, dvs. 1986

Det universelle prinsipp som $3\frac{1}{2}$ (vendepunkt = tidens ende) står for, forandres ikke ved å dividere med 7. Det er kun varigheten som endrer seg.⁷ Ved å dreie nøkkelen om syv ganger, har vi lokalisert et mer avgrenset startpunkt for *tidens ende*, nemlig året 1986. Er det noen tvil om at den gamle tidsalder er ved veis ende? Har vi ikke

siden 1986 merket høstens vinder vokse seg sterkere og sterkere?

- ¹ Hvilke forhold som nøyaktig viser hvor vi finner startpunktet for den sideriske zodiak, kan ikke avsløres her. En antydning skal dog gis: Nøkkelen til svaret ligger skjult i stjernekonstellasjonen Virgo.
- ² Et år er en syklus, et døgn er en syklus, en grad (jorden beveger seg i sin bane rundt solen tilnærmet en grad i døgnet i gjennomsnitt) er en syklus: 1 år = 1 døgn = 1 grad.
- ³ De lesere som har kjennskap til de syv stråler, finner kanskje følgende opplysning av spesiell interesse: Som vi vet har Fiskenes tidsalder vært dominert av 6. stråle for hengivenhet og idealisme, mens Vannmannens tidsalder vil bære preg av 7. stråle for ordnet aktivitet og seremoniell magi. I en lengre periode vil disse to energikvaliteter overlappe hverandre. I 1961 ble imidlertid den 6. stråles dominans opphevet til fordel for den 7. stråles fremvekst.
- ⁴ Se artikkelen *Tidens akselerasjon* i PSI-bladet nr. 1, 1992.
- ⁵ En nærmere redegjørelse kan man finne i artikkelen *Kornsirkler, hvorfor det skjer og hva budskapet er* i septembernummeret av Alpha Star Base informerer...
- ⁶ $360:7 = 1/7$ av Vannmannens terskelsyklus. Perioden 1961–2012 er derfor en egen syklus, med sitt kritiske vendepunkt som året 1986! Faktisk en ny eske i vår omtalte kinesiske eske.
- ⁷ Vi kan naturligvis også dreie nøkkelen den «andre veien», multiplisere med 7 istedenfor å dividere: $180(3\frac{1}{2}) \times 7 = 1260(3\frac{1}{2})$. Vi forandrer ikke prinsippet $3\frac{1}{2}$, men endrer varigheten fra 25,7 til 1260 (tusen to hundre og seksti).

© FS 93

Folke kommer tilbake med ytterligere en artikkel om hva vi kan forvente oss i den nye tidsalderen. Takk, Folke!

Philadelphia-eksperimentet

Fra Tia'Ra Soleras bok "Stjernemennesker – Solens Børn"

Philadelphia-eksperimentet, som Charles Berlitz efterforskede i, var et videnskabeligt eksperiment, hvor en destroyer med mandskab blev usynliggjort. Eksperimentet, som videnskaben og US Navy benægter har fundet sted, var baseret på Einsteins forenede feltteorier, og gik ifølge mine kilder under kodeordet "Rainbow". I sin bog, "Philadelphia-eksperimentet", fortæller Berlitz, at eksperimentet blev verificeret af flere anonyme kilder, og en dr. Morris Jessup, videnskabsmand og astronom, (som iøvrigt døde under mystiske omstændigheder) forklarer hvordan eksperimentet blev udført.

Man skabte omkring skibet et vældigt magnetfelt v.h.a. marinens magnetiske generatorer, såkaldte afmagnetisatorer, der arbejdede med lydfrekvenser. Anvendelsen af magnetiske lydølger medfører, at man for en tid fjernes fra den 3. dimension. Der er tale om at overføre stof til et andet plan – at dematerialisere! Magnetfeltet havde form af en rotations-elipsoide, og kraftfeltet bevægede sig imod uret. Få minutter senere dannedes en mælkeagtig grøn tåge – som lette skyer lig de elektromagnetiske skyer, som altid viser sig forud for skibe og flys forsvinden i Bermuda-trianglen. Dernæst fortælles om en summende tone. Enhver okkultisk ved, at når man får kontakt til det æteriske plan, høres en summetone, efterfulgt af en art klik-lyde, hvis man får kontakt til Akasha-planet.

De mennesker, som befandt sig indenfor feltet, kunne kun ses som tågede omrids. De, som var udenfor feltet, kunne intet se af skibet. Skibet forsvandt fra sin dok i Philadelphia, dukkede kort efter op i Norfolk, forsvandt atter derfra og vendte tilbage til Philadelphia. Det havde været en revolutionerende opdagelse, hvis der ikke havde været levende væsener involveret. Besætningen på destroyeren fik svære mén efter eksperimentet. Halvdelen af besætningen er momentan sindssyge – enkelte holdes selv i dag indespærret på anstalter, fordi de svæver bort

og/eller bliver borte. Naturligvis, fristes jeg til at tilføje, for tætheden i deres fysiske legeme, samt deres magnetfelt, auraen, er blevet ændret.

I Berlitz' bog fremstiller en anden navngivet kilde sin teori om eksperimentet. Han fortæller, at det i praksis drejer sig om elektriske og magnetiske felter. V.h.a. en spole skabes et elektrisk felt, der igen fremkalder et magnetisk felt. De to felter står vinkelret på hinanden, og udgør hver for sig et rumplan. Da der imidlertid skal tre planer til at udgøre et rum, må der altså findes et tredje plan, resonnerer kilden rigtigt nok. Det har vi hørt om før, nemlig i afsnittene "Elementær Magnetisme" og "Omniverset". Men kilden – og videnskaben tager fejl når de siger, at dette plan må være tyngdekraftsfeltet. **Der findes intet tyngdekraftfelt**, siger min vejleder, for tyngdekraft er IKKE en konstant, men en kombination af fænomener – aldrig en individualiseret kraft! Der er 3 faktorer, som influerer på dette fænomen: tæthed, temperaturer, samt en masse af atmosfære og æter! Men lad os vende tilbage til eksperimentet.

Eksperimentet blev udført i krigsøjemed, og de uofficielle "undskyldninger" (eksperimentet har aldrig fundet sted!) var lige så rystende, som at involvere uvidende mennesker: man vidste ikke, at mandskabet kunne blive usynligt, når det ikke var ombord på skibet! Man vidste heller ikke, at mennesker ville dø p.g.a. eftervirkningerne fra hyperfeltet! Burde man da ikke have afholdt sig fra at udføre eksperimentet med levende væsener – eller have udført det med en frivillig videnskabsmand? Lad gå, at den ortodokse videnskab ikke anerkender det auriske felt, men er det for naivt for en udenforstående at tro, at når et fysisk legeme, som er sammensat af molekyler, udsættes for et så kraftig magnetfelt, må der nødvendigvis ske en molekylær reaktion? Jeg finder det rystende og meget betænkeligt, at sådanne uansvarlige mennesker har en større indflydelse på denne klodes fremtid!

«LEVENDE HJERTE» ET SENTER FOR LIV

*** DET HANDLER OM TILGIVELSE ***

Tilgivelse av oss selv og tilgivelse av vår neste.

Skaperkraften er universets sterkeste kraft, og den er alltid levende i våre hjerter. For å sette den fri, må vi legge våre forestillinger om skyld og frykt til side.

** EVNEN TIL SKAPE ER VÅR SELVFØLGELIGE ARV **

Sann ydmykhet er med glede å ta i mot vår arverett og med et åpent sinn ta del i Skapelsens rike mangfold.

Hovmodig er den som fornekker sin arv og tror han kan lage en verden separert fra sine brødre i ånden.

Gleden er stor hos den som oppdager at han har tatt feil. Der han i sin drøm hadde ventet fordømmelse, straff og død, vil han våkne opp til Kjærlighet, Frihet og Visshet.

«LEVENDE HJERTE»
har tre grunnpillarer.

ROSEN STÅR FOR KJÆRLIGHET
FJÆREN STÅR FOR FRIHET
KORNAKSET STÅR FOR VISSHET

Kjærligheten er en kraft som alltid er i bevegelse, den kan ikke deles ut i særskilte fragmenter, holdes stille eller begrenses på noen måte.

Kjærlighet er det bare når vi velger å møte ethvert menneske som om dette er den beste siden av oss selv.

På denne måten er Kjærligheten bringeren av Frihet. Ganske enkelt fordi dette er den eneste måten vi kan møte våre medmennesker uten tanker om skyld og frykt.

DET ER SLIK VI VELGER Å SETTE VÅRE BRØDRE FRI.

DET ER SLIK VI VELGER VÅR EGEN FRIHET.

DET ER FRIE MENNESKER SOM HAR GRUNN TIL Å KJENNE VISSHET.

Visshet kan bare oppleves som en direkte følge av at vi har våget å stole på Kjærligheten.

** KJÆRLIGHETEN ER VÅR ARV **

(Innsendt av Rune Bergmann)

Velsignelse, renselse og beskyttelse

Seminar med William Bloom i Oslo (Egne bemerkninger i parenteser.)

William Bloom har blant annet undervist på Findhorn. På dette seminaret underviste han i teknikker for å rense, beskytte og velsigne seg selv, hus eller rom. Teknikkene er velegnet til man er så helet og ren at man ikke trenger dem lenger.

– Musikk skifter vibrasjonene i et rom, sa William Bloom etter å ha spilt «Love is in the air» for full guffe og vi har beveget oss og ristet løs. – Basstoner er best til å rense vibrasjonene i et rom, mener han, og fortalte at han renser huset sitt med rock and roll på full styrke og med åpne vinduer i femten minutter annenhver måned. – Det tåler naboene.

Det er vibrasjoner i alt. Hvis du ikke liker vibrasjonene i for eksempel et plagg, kast det på gulvet og tramp på det. Hvis du selv er anspent, lag lyder og bank deg lett på brystet med fingerspissene.

Alle objekter eller steder har en atmosfære. Den kan sammenlignes med temperatur. Noen er mer sensitive enn andre og merker straks om atmosfæren er god eller dårlig, og om temperaturen heves eller senkes. Så er spørsmålet hvorfor man opplever atmosfæren som positiv eller negativ. Er det mitt eller andres? Bloom sier at man må føle hva man er ved å sitte stille, kjenne på seg selv og føle hvordan ens energi er. Når man kjenner sin energi, vet man hva som er ens egen energi og hva som er andres. Det er viktig at de som arbeider med mennesker, for eksempel lærere eller terapeuter, tar seg tid til å bli stille, rett og slett tar seg fri fra arbeidet for å unngå å bli utbrent. Deres energier er alltid i kontakt med andres, og sensitive mennesker som ikke tar seg tid til å gå inn i stillheten i seg selv, risikerer å kollapse den første uken av en

ferie. Lær å kjenne ditt eget rom rundt deg, ha alltid antennene ute, registrer energiene rundt deg og konstaterer om du behøver å bry deg med dem eller ikke.

Selvbeskyttelse

Frykt er noe nytt og ukjent som kommer inn i energifeltet, og som man må forholde seg til. Man føler energien når adrenalinet strømmer, og man kan reagere: slåss, flykte eller bli redd (fight, flight, fright). Men man har ikke frihet til å handle hvis man ikke er i kroppen. Hvis bevisstheten flykter, står kroppen igjen – alene og redd. Det er i det hele tatt viktig å vite hvor man er, fordi det virker på det ubevisste planet og skaper trygghet. Gamle sivilisasjoner visste alltid hvor de befant seg. Vet du for eksempel hvor nord, sør, øst og vest er der du bor eller arbeider? Når du våkner, vet du at du er på Jorden? Hva er det under huset ditt? Jord? Leire?

Det er mange måter å beskytte seg på. Hvis man ikke er klar til å slåss, kan man visualisere en boble rundt seg eller at man er en flamme eller velsigne det som er rundt. Man skaper når man visualiserer, fordi energien følger tanken. Tanken er en energi som stråler ut. Man kan programmere boblen slik at kjærlighet kan komme inn, men ikke negative følelser, og man kan innrede boblen med farger eller symboler

man betrakter som beskyttende. Flammen kan visualiseres ut fra et stearinlys med *røtter* i Jorden. Deretter bygger man tro og tillit inn i flammen og lar energien stråle ut.

Når man opplever noe man ikke liker, skal man spørre seg selv hvilken lekse man skal lære. For det er en grunn til at man reagerer som man gjør. Deretter kan man bruke velsignelse og bønn sammen med sin «allierte» på de høyere plan, for eksempel Kristus, Buddha, et vakkert fjell eller det som representerer de høyeste vibrasjonene for en.

Mange opplever at de «angripes» av det de oppfatter som eksterne energier eller vesener. Det skjer ofte om natten, særlig hvis man ikke har tid å bli stille og gå inn i seg selv i løpet av dagen. Terapeutisk hjelp kan være nyttig for å få energiene *inn* i kroppen slik at de kan bearbeides der. Hvis man er trett, beveger ikke energiene seg i kroppen og man føler seg tappet. Energivampyrer, kaller Bloom det. Løs opp energiene og ta en dusj.

En av deltakerne sa det slik: – Jeg spør om det er mitt, hvis det ikke er det, ber jeg det om å forlate meg.

Man kan også ta imot andres smerte og revibrere energiene i kroppen ved å holde seg sentrert. Når man holder et illsint, lite barn i armene, oppløser man barnets sinne i kjærlighet.

– Hvis du *føler* noe, er det ditt. Du får noe fra andre som stimulerer noe i deg. Du trekker til deg personer med samme problemer som deg selv. Andres sinne treffer og stimulerer ditt sinne. Selv om du ikke er bevisst ditt sinne, kan det ligge der, latent. Har du ingen sinne i deg, kan ikke andres sinne stoppe opp i deg. Sensitive personer tar til seg andres følelser, for eksempel i en depressiv gruppe. Spør da hvorfor du er der, og vit når det er på tide å forlate gruppen.

Velsignelse

– Alle kan velsigne, men Kirken har stjålet det, sa Bloom. Vi er alle prester og prestinner i så måte. Noen kan føle frykt i forbindelse med velsignelse, og det kan ha med forfølgelser å gjøre. Det er det samme med røkelse. Noen føler det er behagelig og rensende, andre føler seg hensatt til inkvisisjonen. Ta kontakt med din «allierte». Bring inn vibrasjonene og kringkast dem ut, for eksempel gjennom hendene. Mange velsigner et lys ved for eksempel å gjøre korsets tegn (et kors med like mange armer, ikke korsfestelseskors) og lyset stråler ut energien. Lysets kvalitet er et arketypisk energifeltsombalanserervibrasjonene. Dette brukes i ritualer over hele verden. Det er noe magisk over flammen, som skaper en hellig atmosfære.

Man kan velsigne både rom og personer, *men man kan ikke velsigne andre uten at de ber om det*. Det er en ulovlig inntrengen i andres energifelt. Hvis man vil velsigne andre over avstand i meditasjon, skal man velsigne den andres *indre selv*, ikke personligheten, når vedkommende ikke har bedt om det.

(Dette har jeg opplevd i en meditasjon der en av deltakerne ønsket å lede meditasjonen, men for mye av kroppsenergiene, som Bloom kaller det, var til stede til at hun greide å heve sine egne vibrasjoner. Da jeg plutselig kjente hennes kroppsenergi i mitt aurafelt, koblet jeg på en mekanisme der jeg stengte dem ute. Etterpå fortalte hun at hun hadde omsluttet hver og en av oss med lys. Men jeg har ikke bedt om det! var min umiddelbare tanke og følte det som en inngripen i min integritet. Jeg har koblet på en annen beskyttelsesmekanisme også: Det er mange som tror de kan stille spørsmål om andre via åndelige kanaler, men min beskyttelse sier at ingen har anledning til å gripe inn i mitt energifelt og forsøke å hente opplysninger

uten at jeg ber om det. Hvis de forsøker, tenk deg selv hvilke svar de får! Jeg har selv gjort dette og følte at jeg brøt den universelle loven som kanskje er den mest hellige for meg: integritetsloven, som går ut på ulovlig innblanding i andres liv eller inntrengen i deres energifelt på en slik måte at man forgriper seg på deres integritet. Bakvaskelse av andre som ikke er til stede, og krenkelse av andres fortrolighet mener jeg også kommer inn under denne loven. Så forsøker jeg å holde meg nøytral når noen uoppfordret begynner å fortelle meg om mine tidligere liv eller gi meg råd jeg ikke har bedt om. For jeg vet at de selv trenger bekreftelser på sitt egenverd og at de i sin skråsikkerhet på andres vegne blir tvunget til å stå ansikt til ansikt med seg selv.)

– Kan man sende hvitt lys til andre?

– Hvis man er ren, skader det ikke. Sender man kroppsenergi, vet man ikke hva som kan skje. En syk person som er i en tilstand der han like gjerne kan forlate kroppen som å bli frisk igjen, kan risikere å fly ut av kroppen i stedet for inn hvis han får kroppsenergi fra andre. Man bør kunne healing for å praktisere det, mener Bloom. Har du anlegg for healing, lær det, er hans råd. Noen ganger kan man velsigne med hendene, andre ganger emosjonelt og andre ganger igjen med mental klarhet. En person som er i psykisk ubalanse, trenger sannsynligvis ikke mere energier som kanskje bare forsterker problemene. I et slikt tilfelle er mental klarhet riktigere enn energitilførsel gjennom hendene.

(Jeg har ofte lurt på hvorfor så mange i visse kretser absolutt skal sende hvitt lys til andre. En eneste gang har jeg forsøkt å gjøre dette uoppfordret! og jeg gjør det aldri mer. Jeg følte at det plutselig stod noen ved siden av meg og skrek: NEI! Jeg kvakk til, og det gikk opp for meg at jeg var i ferd med å begå innbrudd i et annet menneske. Send lys

og velsignelse til dem som ber om det, og tenk ellers gode tanker om andre og vær der noen trenger støtte. Jeg er sensitiv, og jeg synes ikke det er så behagelig når andre bevisst sender meg noe jeg ikke har bedt om. Men jeg liker å ha gode tanker i og rundt meg, jeg liker at noen ringer og spør hvordan jeg har det, takker for noe jeg skrev, ønsker meg lykke til og sender brev med «meget kosmiske hilsener». Og hvis jeg trenger dette hvite lyset, skal jeg be om det, fra dem jeg ønsker det fra. Vi er hverandres speil. Så vil jeg forsøke å rense meg slik at du ser deg klarere for hver gang du speiler deg i meg.)

Rensing av hus

Man kan rense hus både fysisk og energetisk. Når man flytter inn i et hus, har stedet allerede en atmosfære fordi veggene har absorbert vibrasjoner fra dem som har levd der før. Man skal bry seg om stedet der man skal bo. Eller som Bloom sa: – Bli venner med huset, og sitt ned og *føl* hvordan stedet er.

Her er noen av Blooms råd: Skap vibrasjoner ved å spille musikk som inneholder basstoner eller slå på trommer. Slå på veggene, tramp i gulvet, i alle hjørner, i alle rom, til og med i garasjen, for å løse opp energiene. Vask huset, velsign vaskevannet, såpen og vaskeredskapene, vask med en *lykkelig* (!) vibrasjon og arbeid bevisst. Skall huset pusses opp, skrell av all gammel tapet. Jord hus, terapirom og leiligheter som ligger høyt i etasjene. Til slutt: Sitt rolig ned og la energiene dine flyte ut. Og: Kontakt din husengel.

– Når så huset er vasket og rent, søler barnet noe på gulvet, og man blir sint og skaper igjen dårlige vibrasjoner i huset, bemerket en av deltakerne.

– Men de dårlige vibrasjonene kommer fra

de sinte foreldrene, ikke honningen barnet har sølt på gulvet, svarte Bloom. – Ikke la depresjoner influere omgivelsene, skap heller hyggelige omgivelser der du kan arbeide med dine depresjoner.

Indre/ytre verden

Vår indre verden består av ren energi som kommer fra stjerner, sol og big bang. Alle energier løper gjennom oss, og vi oppfatter dem som atmosfære med en eller annen kvalitet. Vi har for eksempel en indre oppfatning av hva skjønnhet er. Vårt sinne kan lande på andre eller flyte rundt og koble seg sammen med andre sinte energier, og vi blir kanaler for sinte energier. Energier og idéer flyter rundt som arketyperiske energiformer. Sinne kan først opptre som personlig sinne. Etter en stund blir den arketypisk og går over til å bli teatralisk. Det gjelder også andre arketyperiske følelser og idéer. Når en politiker begynner å snakke, snakker han først personlig. Deretter blir han mer og mer oppglødd, og etter en stund formidler han arketyperiske idéer.

Rense energier

Man må være ren for å kunne rense vonde energier. Bloom fortalte at han hver morgen mentalt renser et bestemt sted i nabolaget.

(Jeg har etter hvert lært å håndtere min egen sensitivitet og bruker den nå bevisst som et redskap overfor andre, synlige og ikke-synlige, som kommer til meg. Jeg kunne for eksempel plutselig få en gråtfølelse, og når jeg kikket rundt, satt det en der og kjempet med gråten. Jeg lærte å skjelve mellom det jeg fornemmet rundt andre og det som stoppet opp i meg fordi jeg selv hadde noe å bearbeide. Når det er mitt, ér

det i meg. Jeg har også lært å rense auraen med jevne mellomrom. Etter hvert som vi integreres mer og mer i helheten, tror jeg vi kommer til å både føle hverandre og kommunisere telepatisk. Dette kan høres litt sprøtt ut, men likevel: Jeg gikk ute i en vind så kraftig at jeg nesten blåste over ende, da denne tanken slo meg: Å kjempe mot vinden er å kjempe mot den naturen vi også er en del av. Så forestilte jeg meg at jeg *var* vinden og gikk lett av sted. Fantasi? Prøv selv. Jeg har prøvd det samme med tordenvær.

Det viktigste for meg er likevel evnen til å forløse smerte og uforløste energier, men jeg kan bare gjøre det når jeg selv er sentrert – og det er i seg selv rensende. Det er mitt bidrag i renselsen av denne kloden vi selv har forurenset med våre tanker, som Bloom sa. Det nærmeste stedet å starte, er i seg selv. Jeg har forsøkt å fange opp vibrasjonene i gamle bygninger. Et rom var autoritært, i et annet var det sorg, et sted var det feminine energier, og i et fangerom i en kjeller var hatet, sinnet og oppgittheten så sterk at jeg nesten ble slått over ende. Det er sikkert mange måter å rense på, jeg foretrekker å gå inn i stillheten. På dette seminaret lærte jeg at energiene først kan løses opp med lyd før man velsigner. Jeg får alltid med meg noe fra slike steder som jeg «gir til Gud». Det formelig oppløses i lys, og etter en stund er det som om noe forlater meg.)

– Noen lever livet som om de alltid velsigner, avsluttet Bloom. – Vi kan alle bli det: profesjonelle energiarbeidere.

*Et smil kommer aldri alene.
Det etterfølges av
kontaktskapende vibrasjoner –
skaperenergien.*

Reinkarnasjon: Som foroven, så forneden

– Del I –

Etter hvert som tiden oppløses og vi blir mer og mer ett med helheten, begynner vi å se på hverandre på en ny måte. *Er vi hverandre?* Dette var det enkle spørsmålet jeg stilte, men det er åpenbart et litt mer komplekst område, som ble til to artikler. Det fokuseres på tid, helheten og vårt forhold til hverandre, ikke genetikk, antall sfærer etc. Tid er inndelt i tidssoner, ikke bare hele livsforløp, men også dager, timer, minutter og sekunder. Vi lever i flere tidssoner, hver for oss, og vi kan ikke samles før vi er i en og samme tidssone. I møter med andre ser vi oss selv i andre tidssoner, og for hvert møte kjenner vi oss selv litt bedre. Veien ut av tid og rom går gjennom tjenesteutgangen. *«Det er verken deg eller noen andre, det er Han som skal tjene gjennom dere. De som utfører en oppgave i tjeneste for andre, er en del av Ham, og den delen er den samme som alle er en del av. Det er den eneste tidssonen alle er en del av.»* I Kristusbevisstheten, vår fellesbevissthet, skal vi samles. Strukturen er den samme i inkarnasjonssyklusen, i mennesket, i cellene, i solsystemet. *«Som foroven, så forneden.»* Jeg tror at når vi fatter dette fullt ut, har vi lært det universelle språket (og pyramidenes). Språket er ikke nødvendigvis ord, men en indre forståelse av strukturen i Skapelsen og hvordan alt henger sammen.

For det vitende menneske er universet en gåte. For den vise er det klart som dagens lys.

Ukjent

«Om én av dere deler deres tanker med andre, er dere da én eller flere? Dere er én i tanken, men flere i antall individer. Reinkarnasjon er knyttet til tid, og det som ser ut som tid for dere, er en tankeskapt virkelighet der individet er en projeksjon av tanken som gikk ut av en tilstand og inn i en annen: fra tidløsheten til tiden.

Tid kan oppheves, utvides, forkortes eller stå stille. I tanken er dere tidløse og kan reise uten begrensninger. Tid er utelukkende en faktor som måler lysets hastighet, og der 'neste' kommer etter 'nåværende' som etterfølger 'forrige'. Når lyset reiser i Universet, har den alle dimensjonale uttrykk, og tid er den

langsomste hastigheten. Opp av tid reiser mennesket seg, i tid utvikles det for så å forstumme i opplysningens lys. Tid og sted er dimensjonale målestokker på hvor man befinner seg på dimensjonsreisen.

Den tredje dimensjonen deler utviklingen opp i timer, dager og år, mens sjelen er tidløs. Tilstanden dere er i mellom to jordeliv, er en avslutning og en ny begynnelse. Den siste jordiske erfaringen er starten på den neste. Før dere oppnår opplysning, kan dere ikke forlate den tredje dimensjonen, for dimensjonsreisen er underlagt universelle lover. Alt dere tenker, sier og gjør er underlagt de samme lovene, men den frie viljen er deres oppgave å håndtere. Alt dere sier om andre, sier dere om dere selv, for dere er ikke atskilt, annet enn i kropp. Den dere var i siste jordiske tilværelse, er den dere er i en annen tidssone, på samme måte som dere er i

andre parallellverdener. En del av dere er i alle dimensjoner. I tid er dere også i flere tidssoner, og dere kommuniserer over tidssonene. Tid ser ut som tid for dere kun i denne tilværelsen, og det som er tid for dere, er Nå i andre dimensjoner.

Å forsøke å beskrive tid er like vanskelig som å forstå den, for hvordan sier man at ingen er atskilt når de selv opplever seg som atskilt? Tid er Jordens måte å tenke på. Dimensjonene snakker forskjellige språk, slik dere gjør i forskjellige land. Hvis dere lærer et felles språk, kan dere snakke sammen, og hvis dere ikke forstår hverandre, kan dere bruke tolk. Tidssonene i den tredje dimensjonen er som språk, og tiden mellom tidssonene ('døden') er som tolken som oversetter slik at man forstår hvordan to liv henger sammen.

En som har fullført syklusene på Jorden, er den eneste som kan forstå hvordan dette henger sammen, for han har oppløst tiden slik den ble skapt. De som har oppløst tiden, er de samme som lever i tid, og selve tidsbegrepet er en promille av en brøkdel i den større sammenhengen.

De som lever i tid, dør og fødes på nytt. I sin individualitet ser de ikke at de deler en felles erfaringsbank, en del av en harddisk der den tredje dimensjonens erfaringer er lagret. De som deler filer, inngår i en gruppesjel der filene åpnes, redigeres og lagres på nytt. Deres erfaringer skrives inn mens de lever slik at alle til enhver tid kan se hva som er skrevet.»

«Individuelt sett er de flere, men deres bevissthet er den samme. Mellomlivet er en tid der man samordner erfaringene, men selv der er individualiteten til stede, selv om tiden ikke finnes som på Jorden. Familier kan tilhøre en

gruppesjel som fødes som hverandres foreldre og barn til de igjen er én. Deres felleserfaringer er alles. Når de til slutt er én, deler de sine erfaringer med andre gruppesjeler som til sammen danner en større gruppesjel. De deler felleserfaringer i minst én syklus. En syklus omfatter (vanligvis) en periode på tolv liv, og de som tilhører en gruppe i én syklus, deler sine erfaringer med andre grupper i en annen syklus. Grupper med felles gjeld som skal utlignes, fødes ofte i samme område.

Felleserfaringene kan gjøre at mange minnes samme liv. Minst én gang har dere vært hverandre og minst én gang har dere levd sammen. I andre ser dere dere selv, og tre av dere triangulerer hverandre slik at dere skaper en sfære som representerer helheten (to polariteter som balanseres av den tredje siden i triangelen). I alt som deles, ligger kimen til utvikling, men alt er ikke positivt selv om det deles. Dere trenger motstand for å utvikles, og deres indre er i løpende kontakt med andre som også er i utvikling, m.a.o. er dere hverandre indre sett. Alt som trekkes mot hverandre, er en del av den samme tanken, og alt dere tenker, sier eller gjør, påvirker den kollektive bevisstheten som er deres felles erfaringsbank, gruppesjelenes felles erfaringsbank.

Antallet gruppesjeler på Jorden er én og mange. Dere er en, tre, sju og tolv. Noen av dere er ikke her lenger i den forstand at de ses som individer, likevel er de en del av dere. Indre bevissthet er en delbevissthet av en annen delbevissthet (tanke inni tanke, tilstand inni tilstand, univers inni univers) som aldri slutter. Summen av delbevissthetene er den Ene. Fra den Ene reiste vi, til den Ene skal vi.

Tre er dere som triangulerer hverandre i en skapertriangel, og den ene dere til sammen er, ser ut som den første og siste.

Sju er dere som tre og tre, som er seks, pluss den ene i skapertriangelen.

Tolv er dere og den ene i skapertriangelen.

Tolv som tre dere var som én, tre dere er som én, tre dere skal bli som én og tre som triangulerer de tre.

Alle som lever på Jorden, utgjør en del av gruppesjelen Jorden som igjen er en del av en større gruppesjel, og som følger samme struktur som menneskene: en, tre, sju og tolv. 'Som foroven, så forneden.' Dere inkamerer, strukturen er den samme som når Universet utvider og trekker seg sammen. Som individer følger dere syklusen i naturen. De tolv månedene i året er det samme som deres sykluser, og årtidene er deres livslengde. Deres indre er et speilbilde av deres ytre, og naturen ser ut som dere i regn, tåke og solskinn. I deres øyne ses deres indre, og ser dere nøye etter, ser dere sentralsolen også der inne. Sol og måne følger tiden, ikke tid som dager og år, men som erfaringer. Tegn som representerer de forskjellige stjernene, er en del av deres indre, for de sier noe om deres egenskaper. Dere er en egenskap som ikke kan leve uten andre egenskaper, selv om dere gjør akkurat dét så godt dere kan. Alt som trenger hverandre, trekkes mot hverandre, positivt eller negativt. Slik dere ser på andre, slik er dere. Spesielle inkarnasjoner der dere spilte hverandre ekstremt, var Palestina, inkvisisjonen og den annen verdenskrig. Senere har dere møttes: soldater og leger, allierte og fiender, skyld og uskyld.

Ser du nå hva alle er en del av? Menneskene er gjensidig avhengige av hverandre. Dere sier om andre at de er skyldige, men rett også spørsmålet til dere selv. Om dere kan se en annen inn i øynene og si: 'Trenger du meg som har gjort deg så mye vondt?' og den andre svarer: 'Ja', da er det ikke lenger skyld å fordele, for uten skyld er den som tilgir.

Når man innser sin plass i den større sammenhengen, er det ikke lenger så viktig å utforske sine tidligere liv. Da er man en del av en større helhet som har en felles oppgave. Når tiden akselererer, trer en annen indre tidsoppfatning i kraft og dere ser ikke lenger at noe

skjedde i går eller i et tidligere liv. Alt ér.

Det dere kaller tidligere liv, skjer nå. Det ser ut som separate liv fordi tiden representerer tidsavsnitt som deler opp tiden i parallelle tidssoner: i dag, i morgen. I morgen ser ikke ut som i dag, det er en annen tidssone. De to dagene er igjen oppdelt i timer, minutter og sekunder, og selv ett tiendedels sekund er en annen tidssone enn et annet tiendedels sekund. Tid som ikke er oppdelt, er én tidssone.

Tid manifesteres som menneske på tidens premisser, som er materie, men dere ser kun øyeblikkets bilde, og det ser ut som materie. I neste øyeblikk ser dere dere selv som materie i en ny tidssone, men dere er ikke den samme. Var dere ikke annerledes i deres barndom enn i dag? Tidligere liv er minner dere bærer med dere fra andre tidssoner. Dere snakker hele tiden uten ord, og over tidssonene foregår kommunikasjonen telepatisk. Dere er samtidig i materien og tidløsheten.

Neste gang dere snakker innover med dere selv, snakker dere med dere selv i dag eller i går? Er dere under regresjon nå og opplever deres fortid fra fremtiden? Og tenk om dere ser deres ultradimensjonale vesen i tanken! Ultradimensjonen er en dimensjon der dere ikke lenger har noen tetthet, og det er den tilstanden alt opprinnelig er. Dere merker tilstanden noen ganger, men dere kan ikke se den. Tid ser heller ikke ut som noe, og tid er ikke en konkret ting, men en målestokk. Neste gang dere ser på klokken, se også inn i dere selv. Ser dere noe som kan si hva tid er? Tusen og én natt og mange eventyr bærer dere med dere, men ingen av dem kan si hva tid er. Men de sier noe annet, nemlig at dere trenger noe som kan fortelle dere når det er sengetid.

Er tidligere liv bare et eventyr? Nei, men i tid er det ikke mulig å begripe hva tidligere liv er, annet enn tredimensjonalt. Men enten dere tror på reinkarnasjon eller ikke, ser dere dere selv i andre tidssoner nå. For det som er i dere,

er summen av deres erfaringer siden tiden ble skapt. (Kommunikasjon over tidssoner blir utdypet i neste artikkel om temaet, som kommer i desembernummeret.)

Høyde, bredde og dybde utgjør den tredje dimensjonen. Alt som ses på i tid, ser tredimensjonalt ut, til og med den fjerde dimensjonen. Den fjerde dimensjonen har en koordinat til som 'ses', tiden akselererer forttere. Tiden er ikke oppdelt i dager og timer, og dere vibrerer i en hastighet der materien ikke kan eksistere. Motstand skaper utvikling i den tredje dimensjonen, men der motstand finnes, er det ikke enhet. Alt var i enhet en gang, men da materien ble så tett at lyset ikke kunne trenge gjennom, oppstod tid slik dere kjenner det. Og med tid oppstod alder, fødsel og død.

I mellomlivstilstanden er det en annen tidsoppfatning og det er enhet, men likevel regnes man som individuelle sjeler som tilhører en syklus på Jorden. Nesten ingen av dem som inkarnerer på nytt, er den samme som forrige gang. For en av hensiktene med inkarnasjons-syklusen er å nå en tilstand der man ikke lenger behøver å inkarnere. I neste liv er man én som kanskje var to i forrige, og mot slutten av tidsreisen deler mange seg opp i fragmenter. En av sluttoppgavene er å tjene, og ti mennesker kan utføre mer enn ett, slik at de raskere blir hele. Dessuten skjer det en tømning av mellomlivsplanet.

Inkarnasjon utenfor en syklus kan skje, men man må ha vært gjennom minst én syklus på Jorden, for meningen med oppholdet på Jorden er å heve vibrasjonene, og kun de som kjenner materien, kan oppløse den. Grensene mellom dimensjonene er grensene til andre sider i seg selv. Grensene mellom tidssonene er grensene mellom menneskene, fordi dere lever i parallelle tidssoner, hver for dere. (Mer om dette i neste nummer.) Menneskene hører sammen, og deres erfaringer er deres felles redskap til å avslutte tidsreisen. En del av

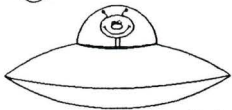
menneskene reiser sammen med Jorden, det er dem som fulgte henne inn i materien. En del kom utenfra som lærere, og en del kom fordi de skulle utvikle seg her. Selv de som kom som lærere, lærte noe av materien: tosidigheten. Neste stopp for mange er enhetsplanet som uten materiens oppløsning ikke kan utvikles videre.

De som ikke kan følge Jorden inn i den nye tiden, og som fortsetter i den tredje dimensjonen, er ikke atskilt fra resten. Det er den siden av dere som ikke greier å heve vibrasjonene tilstrekkelig. Dere ser dem utenfor dere, de sidene som ikke kan følge resten av dere. De er også inne i dere. Tenk på det neste gang dere ser på et annet menneske og tenker: 'Her er en som ikke kan følge med.' Kanskje, indre sett, er det et av dine fragmenter, som var deg en gang, og som nå trenger deg. Å trenge er det samme som å tilby. Den som trenger, gir andre en anledning til å dele av seg selv, og den som tilbyr, gir av seg selv. Slik heler man seg selv, og slik trenger menneskene hverandre. Sider i en som ikke er helet, treffer noe i andre som heller ikke er helet. Det kan treffe den andre som et sverd, det kan sies som ord, det kan ses i et par øyne eller i en utstrakt hånd. Så er det opp til dere å velge løsning. Men dere kan ikke velge bort sider i dere selv.»

α Ω

I neste artikkel kommenteres blant annet påstandene til dem som sier de har vært Jesus: «Om alle fulgte Jesu tro, ville det ikke være noen som utpekte seg til Mesteren. Den eneste rene og sanne Jesus kom for to tusen år siden, og ikke én av dere er der Han er. For Han er i dere og dere ser ikke dere selv.»

Dessuten kommer det en artikkel om tidsvillinger, dvs. mennesker som er født på samme sted samtidig, av forskjellige foreldre.

Jørgen, eller Gomi...

Kristin var 15 år og gikk i niende klasse da hun skrev denne stilen om en gutts opplevelser på planeten Tilzu, «en verden i Verden». Takk, Kristin, for at du ville dele stilen med oss!

Jørgen sprang bortover skolegården. Han kikket ned på matteprøven han nettopp hadde fått igjen. LG nok en gang. Jørgen torde ikke å gå hjem nå, faren ville gi ham rundjuling. «Hvis du kommer hjem med LG i dag, Jørgen, bor du ikke her lenger!» Jørgen kunne liksom høre farens truende stemme i det fjerne.

Etter at Jørgen hadde gått en stund, kom han til undergangen som førte til det nybygde boligfeltet. Inne i den spraymalte undergangen så Jørgen at det lå et stort betongrør. Jørgen hadde aldri sett røret før, og som naturlig er, ble han nysgjerrig. Han gikk bort til det og kikket inn i det.

Plutselig hørte Jørgen skritt og stemmer over seg, og han gjenkjente farens stemme som sa: «Hvis Jørgen kommer hjem med LG i dag, vet jeg ikke hva jeg gjør med ham!!» Jørgen følte frykten sige innover seg, og han krøp fort inn i røret.

«Schhmmm...» Jørgen hørte en underlig lyd som bare ble sterkere og sterkere. «Scchhhmmmm!!» Med ett ble Jørgen blendet av et uhyre sterkt lys! Han ble veldig svimmel og følte at han ble sugd innover og innover i røret. Plutselig landet Jørgen i et sølvfarget rom. En høy stemme sa: «Velkommen til Tilzu, en verden i Verden! Vær ikke redd, mitt navn er Albazar, og jeg er her for å hjelpe og rattlede deg.» Jørgen så en bitteliten robot stå fremfor seg. Forresten var ikke Jørgen helt sikker på at det var en robot, for Albazar så ut som en helt vanlig liten gutt, men han hadde litt «hakkete» bevegelser. «Jeg er Tilzus nyeste oppfinnelse. Snart vil nok utforskerne greie å lage en robot helt lik

mennesker. Og husk, Gomi, du er ventet hit.» Albazar forklarte Jørgen at alle på Tilzu ville kalle ham Gomi, som betydde utsending.

«Her har du en autoboble,» sa Albazar plutselig. Den vil bringe deg dit du vil, her på Tilzu trenger ingen å gå. Førerstolen kan omgjøres til vannseng hvis du vil det. Når du blir sulten, trykker du bare på den rosa knappen, og du vil kjenne en frisk fruktduft. Duften inneholdervitaminer i gassform, og du vil føle deg mett etter å ha pustet inn duften i 2–3 minutter. Ettersom du ikke har spist i vanlig forstand, trenger du heller ikke å gå på noe vanlig toalett. Like før du skal «slippe gasser», vil du kjenne en kriblende følelse i mellomgulvet, og da er det bare å sette seg på denne resirkuleringsmaskinen, slippe luften ned i det lille hullet, og gassene vil da automatisk omdannes til nye vitamindufter.

Gomi skulle prøve autobobla, som var en gjennomskiktig, rund glasskule. Den hadde små, blinkende lys rundt omkring, og den fløy ca. 1/2 m over bakken. Gomi så verken spaker eller ratt inni autobobla, så han spurte Albazar hvordan han da kunne styre den. Albazar svarte at på Tilzu ble nesten alle ting styrt av tankene dine. Hvis du tenker hardt på noe, vil det skje.

Gomi satte seg inn i bobla og tenkte hardt på å svinge til venstre, men han fikk det ikke til. Albazar sa at Gomi måtte konsentrere seg, og etter en tid klarte Gomi endelig å få autobobla til å bevege seg.

Autobobla inneholdt et «walkie-talkie»-system, som virket slik at Gomi hørte alt Albazar sa, og Albazar hørte alt Gomi sa.

Gomi fikk beskjed av Albazar om å fly til

skolen. På Tilzu fantes det ikke gater og veier, så Gomi fløy strake veien til en stor bygning med tusenvis av autobobler utenfor. Før Gomi gikk ut av autobobla, hørte han Albazar si: «Jeg hørte du hadde problemer på skolen, Gomi? Hvis du hadde levd på denne planeten, som ligger inni Tellus, ville du ikke hatt de problemene. Skolen på Tellus er en 'puggeskole'. Der pugged du tall, formler, årstall osv. bare for at du skal kunne gulpe dem opp når læreren spør om noe han allerede vet. På Tilzu kaller vi ikke skolen for 'skole', men for 'opplevelsessted'. Her lager vi spørsmål selv, og finner svarene ved å utforske ting selv, ikke ved å pugge bøker. Dessuten har vi ikke timeplan med 6–7 forskjellige fag hver dag, slik dere har på Tellus. Her får hver enkelt elev utdanne seg til det han eller hun interesserer seg spesielt for, og har evner til. Dette fører til at vi får en gjeng med fantastiske kunnskaper innenfor hvert sitt område, og ikke en gjeng som er middels gode i alle fag, og som kanskje ikke vil trives så bra med de middels interessante yrkene de vil få.»

Dette fikk Gomi til å tenke seg om, og han fant ut at han ville gjort det ganske skarpt i «Læren om gammeldagse skolesystemer på andre planeter» hvis han hadde levd på Tilzu.

Gomi parkerte autobobla si på parkeringsplassen sammen med mange andre bobler. Så stilte han seg på en slags rulletrapp sammen med hundrevis av andre elever, eller utforskere som det het på Tilzu. Rulletrappa førte til forskjellige rom, og Gomi steg av ved ett av dem. Dette rommet hadde tre glassvegger, og på den fjerde veggen var det en diger skjerm. En jente på Gomis alder stod og studerte et eller annet på skjermen. Gomi gikk nærmere jenta og så at hun stod og studerte en gul, liten planet. Plutselig gikk jenta inn i skjermen og ble borte.

Etter ca. 2 minutter ble skjermen svart, og Gomi gikk bort til en av utforskerne i rommet

og spurte hva som skjedde med jenta. «Nei, hun tok seg en tur til den planeten hun studerte på skjermen. Du skjønner, hvis du lurar på noe, f.eks. den jenta som lurte på hvordan den lille planeten var, skal du bare tenke: Liten planet, liten planet osv. helt til skjermensviser deg hvordan den lille planeten ser ut. Hvis du vil vite mer om planeten, går du bare inn i skjermen, og vips! så er du på planeten, og da kan du studere den så mye du vil. Når du vil tilbake til opplevelsesstedet, trykker du på denne knappen,» utforskeren viste Gomi en knapp på en liten tastaturplate, «og da er du her innen 1 minutt! Lurt, ikke sant?! Med den store skjermen kan du altså reise til alle galakser og planeter du vil. Smart, hva?!» Gomi nikket til utforskeren, sa «ha det bra» til ham og tok rulletrappan ned til autobobla si.

Han fløy til Albazar og fortalte at nå måtte han tilbake til sin planet igjen. «Det er mye der som trenger forandring, og den forandringen vil jeg være med på. Men du kan jo komme og besøke meg hvis du bruker skjermen,» sa Gomi til Albazar. «Og så kan jeg besøke deg når vi på Tellus har oppdaget hvordan vi kan bruke skjermen, ikke sant?» «Helt greit,» svarte Albazar. «Det er bare en ting som plager meg,» sa Gomi til Albazar. «Faren min lovte meg rundjuling hvis jeg fikk LG på matteprøven i dag, og det fikk jeg.» Albazar tok fram noe som lignet på en liten lommelykt. «Dette er min avskjedsgave til deg,» sa han. «Hvis noen vil gjøre deg noe vondt, skal du bare lyse på dem med denne kraftfjerner. Da blir de helt kraftløse til du slår den av. Vi, dine venner, følger med deg på skjermen til vi treffes igjen.»

Plutselig ble Gomi blendet av et skarpt lys, og han følte den samme svimmelhetensom da han forlot Tellus.

«Jørgen, jeg så deg nok! Nå kommer du deg ut av røret med en gang,» hørte Jørgen faren brøle, før han rev sund matteprøven.

En gnom i huset

Jeg har fått to gnomer i huset. «Gnom – en beskytter og bærer av urvisdom,» er budskapet gnomene har fått med seg på huskelappen som er forsvarlig bundet rundt håndleddet. Slik at de ikke glemmer sin oppgave: «En gnom i huset åpner oss for hell og lykke og innsikt i den naturen vi ikke alltid ser.»

Gaia Produksjon, tlf. 32 75 84 06

«Poetenes evangelium»

er tittelen på Morten Harkets soloplate som består av tonesatte dikt fra Håvard Rems antologi med samme tittel. Temaene er hentet fra evangeliet, og tekstene er blant annet signert Jens Bjørneboe, George Johannessen, Erik Fosnes Hansen, Inger Hagerup og Håvard Rem. Slik lyder Jens Bjørneboes dikt «Salome» (Salome var Herodes' stedatter som ba om døperen Johannes' hode):

Salome

Tolv år var HAN, da Han stod frem i templet.

*Tolv år var Jochanaan, da han dro bort
til ørkenen og kallet stod som stemplet
i blikket som var innadvendt og sort.*

*Tolv år var DU, Salome, da du danset,
og da ditt navn ble slynget om profeten,
i øyeblikket da musikken stanset –,
og mannen tok deg med til evigheten*

*(og dronningen bad gjestene å klappe –),
ja, tok deg med som om du var en avne
som hadde festnet i hans døperkappe,*

*et strå som hadde festnet i hans hår!
Slik ble du nesten ett med døpernavnet,
mens andre kongedøtres navn forgår.*

Bøker fra Alpha Star Base

ROMFOLKET INFORMERER (Solveig J. Hansen)

En bok for deg som tar de første bevisste stegene på den åndelige veien. Temaer: Utviklingen mot en global verden, ansvar for egen utvikling, intergalaktisk samarbeid, indre og ytre kommunikasjon og frigjøring, den andre verdenskrig, ekstremister...

REISEN TIL TID OG ROM OG TILBAKE IGJEN (Solveig J. Hansen)

- Del I: *Mesterens tro og lære.* Kjærlighetsbudskapet gitt i kortere beretninger i billedspråk.
Del II: *Omstillinger.* Om samfunnsstrukturer, stjernereisendes oppgave, Skapelsens oppbygging og manifesteringer i ikke-tid.
Del III: *Reisen i tid og rom.* Om oppnåelse av sjelstilstanden, Mesterens reise i tid og rom, reiseruter tilbake til Skaperen, stjernereisende, overgangsperioden, omstillinger og den kollektive overgangen.

Inntil videre trykkes «Romfolket informerer» og «Reisen til tid og rom og tilbake igjen» som A4-hefter m/plastomslag. Hefteene er på hhv. 90 og 100 sider. Pris: kr 130,-.

JESUS OG ESSEERNE (Dolores Cannon)

Spennende bok som er under oversetting og vil foreligge i løpet av høsten (*m/forbehold*). En regresjonsterapeut oppdager at en av hennes klienter levde et liv som esseer i Qumran-leiren ved Dødehavet på Jesu tid. Han var Mester i Toraen og underviste Jesus og døperen Johannes da de var barn. Han beskriver i detalj hvordan esseerne levde og gir fascinerende opplysninger om Jesus og Johannes, Jesu misjonsgjerning, korsfestelsen, jødene og romerne. Han forteller bibelske historier og historier om førhistoriske kulturer og verdens skapelse – og han klager over fluene i Qumran-leiren. Boken gir viktig tilleggsinformasjon til Dødehavsrullene som nå er under oversetting.

TIDSSKRIFTER I LØSSALG

MERKABAH – EN BUDBRINGER OM ENHET, LYS OG KJÆRLIGHET PÅ VEIEN HJEM. Vakkert og hjertegodt blad som utgis av AN Forlag, Nesoddtangen. Inneholder bl.a. nyheter fra 11:11-gruppen, Starborne og Solara. Grafisk utforming: Alpha Star Base.

- Temanummer september: Å åpne indre dører
- Temanummer november: Lyssentre
- Pris: kr 35,-

*Bestill pr. brev eller telefon.
Bøkene sendes pr. postoppkrav. Porto og oppkravsgebyr kommer i tillegg.
Du kan også bestille gjennom din lokale bokbutikk.*

ALPHA STAR BASE
v/Solveig J. Hansen, Wdm. Thranes gt. 59, 0173 Oslo
☎ 22 38 47 16

Informasjonsblad: Alpha Star Base informerer...

Utkommer annenhver måned.

Abonnement: 1993: kr 60,- (fem numre)
1994: kr 120,- (seks numre)
Løssalg: 1993: kr 15,-
1994: kr 20,-

Betal til postgirokonto **0826 0276868** og skriv hva betalingen gjelder i meldingsrubrikken.

Julenummeret kommer ut i desemer.

Et av temaene er manifestering. Her er noen utdrag:

«Ansvar er ikke bare å ta tak i noe man har skjøvet unna. Man må også snu på problemstillingen og sette søkehyset på planlegging og konsentrere seg om den siden i seg selv som søkte å skyve problemet unna. Instinktivt retter man oppmerksomheten mot det man selv må arbeide mot, og når ingenting skjer, materialiserer man sin egen treghet.»

«Om tid er den dominerende faktoren i manifesteringsprosessen, ser man løsningen og problemet som to sider. Ser man på manifesteringsprosessen som noe man selv er en del av, relaterer man seg selv til problemet og ser at man selv både er problem og løsning.»

«Anser man seg som ansvarlig for den situasjonen man har kommet opp i, er kanskje noe av problemet plassert der det hører hjemme. (...) Ingenting kan skje uten at man selv tar det første skrittet, og når man først har tatt ett skritt, ser man det neste.»